

Downloaded via the EU tax law app / web

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

18 päivänä joulukuuta 2014 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Pääomien vapaa liikkuvuus – Verolainsäädäntö – Lahjavero – Verovapautus, joka koskee suojelualueita – Se, että verovapautus ei koske toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevaa aluetta

Asiassa C-133/13,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Raad van State (Alankomaat) on esittänyt 13.3.2013 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 18.3.2013, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Staatssecretaris van Economische Zaken ja

Staatssecretaris van Financiën

vastaan

Q,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta, varapresidentti K. Lenaerts, joka hoitaa toisen jaoston tuomarin tehtäviä, sekä tuomarit J.-C. Bonichot (esittelevä tuomari), A. Arabadjiev ja J. L. da Cruz Vilaça,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.5.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Q, edustajinaan A. Bakker ja D. Smit, avustajanaan advocaat M. Hamer,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään B. Koopman, K. Bulterman ja J. Langer,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja K. Petersen,
- Espanjan hallitus, asiamiehenään A. Rubio González,
- Ranskan hallitus, asiamiehinään D. Colas ja J.-S. Pilczer,
- Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato P. Gentili,
- Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään S. Brighthouse, avustajanaan barrister R. Hill,

– Euroopan komissio, asiamiehinään W. Roels ja W. Mölls,
kuultuaan julkisasiamiehen 2.10.2014 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 63 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Staatssecretaris van Economische Zaken (talousasioista vastaava valtiosihteeri) ja Staatssecretaris van Financiën (valtiovarainasioista vastaava valtiosihteeri) sekä Q ja joka koskee sitä, että Alankomaiden viranomaiset ovat kieltäytyneet tunnustamasta suojelun alueen (landgoed) asemaa kiinteistölle, jonka Q omistaa muussa jäsenvaltiossa kuin Alankomaiden kuningaskunnassa, eivätkä ole näin ollen antaneet hänelle mahdollisuutta saada verovapautusta sen lahjan osalta, jona hän haluaa antaa kiinteistön.

Alankomaiden oikeus

3 Vuoden 1956 perintö- ja lahjaverolain (Successiewet 1956, jäljempänä perintö- ja lahjaverolaki) 1 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Tämän lain nojalla kannetaan seuraavat verot:

--

2° Alankomaissa lahjoitushetkellä asuneelta lahjanantajalta saadusta lahjoituksesta peritään lahjavero koko lahjoituksen arvosta

--”

4 Perintö- ja lahjaverolain 5 §:n sanamuoto on seuraava:

”_ _

2. Lahjavero kannetaan siitä määrästä, jonka lahjansaaja saa mahdollisesti vähennettyjen lahjaan liittyvien lahjanantajan tai kolmannen hyväksi tulevien kulujen ja velvoitteiden jälkeen.”

5 Vuoden 1928 luonnonperintölain (Natuurschoonwet 1928, jäljempänä luonnonperintölaki) 1 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Tässä laissa tarkoitetaan

a. suojelun alueella Alankomaissa sijaitsevaa kokonaan tai osittain luontoalueista, metsäalueista tai muista puualueista koostuvaa kiinteistöä – mukaan luettuina sellaiset kiinteistöt, joilla on maalaistalo tai muita suojelun alueen luonteeseen sopivia rakennuksia – sikäli kuin tällaisen kiinteistön säilymisellä sen ominaisuudessa on merkitystä luonnonperinnön säilymisen kannalta

b. omistajalla

1° sellaisen kiinteistön omistajaa, jota ei rasita rajoitettu käyttö- ja tuotto-oikeus tai – lukuun ottamatta 3 momentissa tarkoitettuja tapauksia – perintövuokraoikeus

2° käyttö- ja tuotto-oikeuden haltijaa tai – lukuun ottamatta 3 momentissa tarkoitettuja tapauksia – perintövuokraoikeuden haltijaa

c. taloudellisella omistamisella sellaista kiinteistöön liittyvien oikeuksien ja velvoitteiden järjestelmää, joka merkitsee osallisuutta kyseiseen kiinteistöön. Osallisuuteen kuuluu vähintään tietty arvonmuutokseen liittyvä riski, ja osallinen on muu henkilö kuin siviilioikeudellinen omistaja. Pelkän luovutusoikeuden myöntämistä ei pidetä taloudellisen omistusoikeuden siirtämisenä

d. toimivaltaisella ministerillä talous-, maatalous- ja innovaatioministeriä

e. yhdessä toimivaltaisilla ministereillä talous-, maatalous- ja innovaatioministeriä ja valtiovarainministeriä.

2. Asetuksella tai asetuksen nojalla annetaan sääntöjä, jotka koskevat ehtoja, jotka kiinteistön on täytettävä, jotta sitä voidaan pitää suojelualueena. Nämä ehdot koskevat

a. kiinteistön pinta-alaa, johon voi kuulua myös viereisen kiinteistön, jota pidetään suojelualueena tai jonka katsotaan muodostavan tällaisen alueen yhdessä ensiksi mainitun kiinteistön kanssa, pinta-ala, jos näiden kahden kiinteistön välillä on läheinen historiallinen yhteys

b. sitä prosenttiosuutta kiinteistön pinta-alasta, jonka on vähintään koostuttava luontoalueista, metsäalueista ja muista puualueista, ja näiden luontoalueiden, metsäalueiden ja muiden puualueiden luonnetta

c. maa-alueiden, jotka eivät ole luontoalueita, metsäalueita tai muita puualueita, kokoa ja luonnetta siitä riippumatta, liittyvätkö ne välittömästi kiinteistön vieressä sijaitsevien maa-alueiden luonteeseen

d. rakentamistapaa ja rakennustyyppiä

e. maa-alueiden ja rakennettujen rakennusten käyttötapaa.

– –”

6 Luonnonperintölain 2 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Omistaja, joka haluaa, että sen kiinteistö nimetään suojelualueeksi, tekee yhdessä toimivaltaisille ministereille yksityiskohtaisen hakemuksen, joka esitetään toimivaltaisen ministerin välityksellä.

– –

4. Yhdessä toimivaltaiset ministerit ratkaisevat hakemuksen yhteisellä päätöksellään.”

7 Luonnonperintölain 7 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Jos [perintö- ja lahjaverolaissa] tarkoitettuun saantoon sisältyy suojelualueeksi luokiteltu kiinteistö ja jos seuraavassa momentissa asetetut ehdot täytyvät, verotuspäätöksen mukaisen lahjaveron tai perintöveron ja veron, joka olisi maksettava, jos kyseinen kiinteistö arvostetaan puoleen siitä käyvästä arvosta, joka sillä olisi saantohetkellä siinä tapauksessa, että sitä rasittaa 25 vuoden ajan velvollisuus säilyttää kiinteistö ja olla kaatamatta puita muutoin kuin yleisten metsänhoitosääntöjen mukaisesti on välttämätöntä tai tavanomaista, erotusta ei peritä. Jos suojelualue on yleisön käytettävissä yhdessä toimivaltaisten ministerien hyväksymien sääntöjen mukaisesti, kyseisen alueen arvona on – poiketen siitä, mitä edellisessä virkkeessä säädetään –

nolla.

— —”

8 Luonnonperintölain nojalla tehdyn luokittelupäätöksen 1 §:ssä määrätään seuraavaa:

”1. Tässä päätöksessä tarkoitetaan

a. suojelualueella – – luonnonperintölain 1 §:n 1 momentin a kohdassa tarkoitettuja alueita

b. puualueilla puualueita, jotka muodostuvat muista kuin taimitarhoista, joulukuusikasvattamoista, kääpiöpuiden tarhoista tai hakkuupajukoista

c. asuinpaikalla kiinteistöä, joka sisältää sellaisen alun perin linnoitetun talon, linnan, maalaistalon tai kartanon, niiden mahdolliset sivurakennukset mukaan lukien, jonka ympärillä on vähintään yhden hehtaarin kokoinen historiallinen puutarha tai puisto, joka muodostaa niiden kanssa arkkitehtonisen kokonaisuuden ja joka on luotu ennen vuotta 1850 ja edelleen selvästi olemassa, jos kyseinen rakennuskompleksi tai ainakin yksi sen osista on suojeltu rakennus, joka on merkitty yhteen historiallisista muistomerkeistä vuonna 1988 annetun lain 6 §:n 1 momentissa tarkoitetuista rekistereistä

d. luontoalueilla

1° kanervakankaita, kohosoita, aapamarskeja, liikkuvia dyynejä, dyynikenttiä, suolaniittyjä, vuorovesikanavia, suolamarskeja, vatteja, liejurantoja, vehreitä rantoja, ruoikkoja, vesakkoja, tiheikköjä, rämeitä, nevoja, lampia, puroja, pieniä jokia, lammikkoja, suljettuja vesiväyliä, pieniä puroja, lähteitä ja lähteensilmiä siltä osin kuin kyseisiä maa-alueita ei käytetä maatalousmaana

2° kalkkipitoisia niittyjä, kumpuilevilla alueilla, hiekka- ja turvealueilla tai joki- ja lietealueilla olevia kukkaniittyjä, karuja ja kosteita niittyjä, jokilaaksoissa tai turve- ja savialueilla olevia rentukkaniittyjä, kosteita niittyjä, joilla on kohtalaisesti ravinteita, ylängöillä olevia kuivia ja karuja niittyjä, kuivia dyyniniittyjä, joilla on vähän kalkkia, kuivia dyyniniittyjä, joilla on paljon kalkkia, ja sisämaassa sijaitsevia kosteita suolaniittyjä siltä osin kuin kyseisiä maa-alueita käytetään ainoastaan laitumina tai heinäniityinä ja siltä osin kuin niillä on kyseisille niityille ominaisia kasvillisuustyyppisiä.

— —”

9 Luonnonperintölain nojalla tehdyn luokittelupäätöksen 2 §:ssä määrätään seuraavaa:

”1. Jotta kiinteistö voidaan nimetä suojelualueeksi, sen on täytettävä seuraavat ehdot

a. kyseisen kiinteistön pinta-ala on vähintään viisi hehtaaria

b. maa-alueet ja vesialueet, joista kiinteistö muodostuu, muodostavat yhtenäisen alueen

c. vähintään 30 prosenttia kiinteistön pinta-alasta on puualueita tai luontoalueita

d. kiinteistön käytöllä ei turmella luonnonperintöä.

2. Jos maa-alueilla, rakennuksilla ja vesialueilla, joista kiinteistö muodostuu, tai niiden käytöllä turmellaan luonnonperintöä, kyseisiä maa-alueita, rakennuksia ja vesialueita ei oteta huomioon kiinteistössä, joka nimetään suojelualueeksi.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

10 Q, joka asuu verotuksen kannalta Alankomaissa, omistaa Yhdistyneessä kuningaskunnassa sijaitsevan alueen ("The Bean House"), jonka hän aikoo lahjoittaa pojalleen.

11 Alankomaiden lainsäädännön mukaan tällainen lahjoitus voitaisiin vapauttaa kokonaisuudessaan tai osittain verosta erityisesti sillä ehdolla, että "The Bean Housella" olisi luonnonperintölaissa tarkoitettu suojelualueen luonne ja että se sijaitisi näin ollen Alankomaissa.

12 Q vaati Alankomaiden veroviranomaisilta tällaista tunnustamista tuloksetta.

13 Asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitellyt tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi Q saattoi asian, katsoi, että oikeutta saada vapautus lahjaverosta ei voida rajoittaa Alankomaissa sijaitseviin suojelualueisiin. Kyseisen tuomioistuimen mukaan tällaisesta rajoittamisesta seuraavaa pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta ei voida oikeuttaa kyseisen jäsenvaltion intressillä suojata sen luonnon- ja kulttuuriperintöä eikä tarpeella taata verovalvonnan tehokkuus.

14 Raad van State (ylimmän asteen hallintotuomioistuin), jolta Staatssecretaris van Economische Zaken ja Staatssecretaris van Financiën ovat hakeneet muutosta ja joka myös katsoo, että kyseessä on pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus, pohtii asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleen tuomioistuimen tunnistamia oikeuttamisperusteita. Alankomaiden veroviranomaiset ovat väittäneet Raad van Statessa, että rajoitus voidaan oikeuttaa käytännön vaikeuksilla, jotka aiheutuvat muussa jäsenvaltiossa kuin Alankomaiden kuningaskunnassa suoritettavasta verovalvonnasta, kuten muun muassa tarpeesta tarkistaa, noudattavatko omistajat velvoitettaan säilyttää suojelualue 25 vuoden ajan. Se pohtii tässä yhteydessä sitä, missä määrin muiden jäsenvaltioiden viranomaiset ovat velvollisia avustamaan Alankomaiden viranomaisia niiden suorittamassa valvonnassa.

15 Näissä olosuhteissa Raad van State on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko tarve säilyttää kotimainen luonnonperintö ja kulttuurihistoriallinen perintö, mistä on kyse [luonnonperintölaissa], sellainen yleisen edun mukainen pakottava syy, jolla voidaan oikeuttaa lainsäädäntö, jolla rajoitetaan lahjaverovapauden (verohelpotuksen) soveltaminen Alankomaissa sijaitseviin suojelualueisiin?

2) a) Kun kyse on sen tutkimisesta, voidaanko toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva kiinteistö luokitella [luonnonperintölaissa] tarkoitetuksi suojelualueeksi, voivatko jäsenvaltion viranomaiset vedota keskinäisestä avunannosta veroihin, maksuihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä 16.3.2010 annettuun neuvoston direktiiviin 2010/24/EU [(EUVL L 84, s. 1)] virka-avun saamiseksi sen jäsenvaltion viranomaisilta, jossa kiinteistö sijaitsee, kun kiinteistön luokitukselta kyseisen lain perusteella suojelualueeksi seuraa vapautus sellaisen lahjaveron kantamisesta, joka kiinteistöstä on lahjoittamishetkellä maksettava?

b) Jos toisen kysymyksen a kohtaan vastataan myöntävästi, tulkitaanko hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta 15.2.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/16/EU [(EUVL L 64, s. 1)] 3 artiklan 7 alakohdan käsitettä 'hallinnollinen tutkimus' niin, että siihen sisältyy myös paikalla tehtävä tutkimus?

c) Jos toisen kysymyksen b kohtaan vastataan myöntävästi, voidaanko [direktiivin 2010/24] 5 artiklan 1 kohdassa käytetyn käsitteen 'hallinnolliset tutkimukset' määrittelyssä nojautua [direktiivin

2011/16] 3 artiklan 7 alakohtaan sisältyvään käsitteen 'hallinnollinen tutkimus' määritelmään?

3) Jos toisen kysymyksen a, b tai c kohtaan vastataan kieltävästi, tulkitaanko SEU 4 artiklan 3 kohdassa määrätyn vilpittömän yhteistyön periaatteen, luettuna yhdessä SEUT 167 artiklan 2 kohdan kanssa, merkitsevän sitä, että kun yksi jäsenvaltio pyytää toiselta jäsenvaltiolta avunantoa sen tutkimiseen, voidaanko kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva kiinteistö luokitella sellaisessa laissa, jolla tavoitellaan kotimaisen luonnonperinnön ja kulttuurihistoriallisen perinnön säilyttämistä ja suojelemista, tarkoitetuksi suojelualueeksi, pyynnön vastaanottanut jäsenvaltio on velvollinen tällaiseen avunantoon?

4) Voidaanko pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus oikeuttaa tarpeella taata tehokkaat verotarkastukset, jos verotarkastusten tehokkuus voi vaarantua pelkästään sen johdosta, että kansallisten viranomaisten on matkustettava [luonnonperintölain] 7 §:n 1 momentissa säädetyn 25 vuoden ajan toiseen jäsenvaltioon tarvittavien tarkastusten tekemiseksi?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

16 Kysymyksillään, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tiettyihin suojeltuihin alueisiin liittyvää lahjaveroa koskeva vapautus koskee ainoastaan niitä näistä alueista, jotka sijaitsevat kyseisen jäsenvaltion alueella.

17 SEUT 63 artiklan 1 kohdan nojalla kaikki rajoitukset, jotka koskevat pääomanliikkeitä jäsenvaltioiden välillä taikka jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä, ovat kiellettyjä.

18 Oikeuskäytännössä on jo katsottu, että rahana taikka kiinteänä tai irtaimena omaisuutena annettujen lahjojen verotuksellinen kohtelu kuuluu pääomanliikkeitä koskevien EUT-sopimuksen määräysten soveltamisalaan lukuun ottamatta niitä tapauksia, joiden kaikki osatekijät rajoittuvat yhden ainoan jäsenvaltion sisälle (ks. tuomio Mattner, C-510/08, EU:C:2010:216, 20 kohta).

19 Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tilanne, jossa jäsenvaltiossa asuva henkilö tekee toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaa kiinteistöä koskevan lahjoituksen, kuuluu SEUT 63 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.

20 Oikeuskäytännössä on jo katsottu perintöveron osalta, että se, että veroetujen myöntämisen edellytyksenä on se, että luovutettu omaisuus sijaitsee kotimaassa, on lähtökohtaisesti SEUT 63 artiklan 1 kohdassa kielletty pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus (ks. tuomio Jäger, C-256/06, EU:C:2008:20, 28–35 kohta). Samoin lahjojen osalta toimenpiteet, joista seuraa, että muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen omaisuus sijaitsee ja joka verottaa kyseisen omaisuuden lahjoittamista, asuneen henkilön lahjoituksen arvo pienenee, ovat myös tällainen rajoitus (ks. tuomio Mattner, EU:C:2010:216, 26 kohta).

21 Koska pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa kansallisissa säännöksissä asetetaan lahjaverovapauden soveltamisen edellytykseksi se, että kyseinen kiinteistö sijaitsee kotimaassa, suurempi verorasitus, joka jäsenvaltiossa asuvan henkilön tekemään lahjoitukseen kohdistuu silloin, kun kyseinen lahjoitus koskee toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaa kiinteistöä, on näin ollen pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus.

22 Jotta tällaisen rajoituksen voitaisiin katsoa soveltuvan yhteen pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien EUT-sopimuksen määräysten kanssa, erilaisen kohtelun on erityisesti koskettava tilanteita, jotka eivät ole objektiivisesti arvioituina toisiinsa rinnastettavissa, ja tätä toisiinsa rinnastettavuutta on arvioitava pääasiassa kyseessä olevien kansallisten säännösten tarkoituksen

ja sisällön valossa (ks. tuomio X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, 20 ja 22 kohta).

23 Unionin tuomioistuin katsoo, että pääasiassa on kyse tällaisesta tilanteesta.

24 Pääasiassa kyseessä olevassa Alankomaiden säännöstössä säädetyn lahjaverovapauden tavoitteena on nimittäin Alankomaiden perinteiselle maisemalle tyypillisten tietynlaisten suojelualueiden (landgoed) koskemattomuuden suojaaminen sellaiselta lohkomiselta tai vääristämiseltä, joka voi seurata siitä, että lahjoitusten saajien voi olla kyseisestä luovutuksesta kannettavan veron maksamiseksi pakko lohkoa alue, jotta siitä voidaan myydä osa, tai käyttää aluetta tavalla, joka vahingoittaa sen erityistä luonnetta.

25 Verotuksellisella edulla, joka liittyy ”landgoedin” luovutukseen, tavoitellaan siis – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on itse todennut – kotimaisen luonnonperinnön säilyttämistä koskevaa päämäärää, joka käsittää kulttuurihistoriallisen perinnön säilyttämistä koskevan päämäärän. Tämä tavoite voidaan erityisesti päätellä sekä luonnonperintölain 1 §:n 1 momentin a kohdassa olevasta suojelualueen määritelmästä, jonka mukaan sellaisia kiinteistöjä, joilla on talo tai muita suojelualueen luonteeseen sopivia rakennuksia, voidaan pitää suojelualueen erottamattomana osana, että luokittelupäätöksen 1 §:ssä olevasta ”landgoediin” kuuluvan ”asuinpaikan” määritelmästä, jonka mukaan rakennuskompleksin ympärillä on oltava historiallinen puutarha tai puisto, joka on luotu ennen vuotta 1850, ja jonka mukaan ainakin yhden rakennuskompleksin osan on oltava historiallisista muistomerkeistä vuonna 1988 annetun lain 6 §:n 1 momentissa tarkoitettu suojeltu rakennus.

26 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva lahjoitus koskee Yhdistyneessä kuningaskunnassa sijaitsevaa noin 18 hehtaarin kokoista aluetta, jolla on viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa sovellettavan lainsäädännön nojalla suojeltuja rakennuksia.

27 Kun otetaan huomioon kyseisellä kansallisella lainsäädännöllä tavoiteltu päämäärä, verovelvollisen, joka aikoo lahjoittaa ”asuinpaikan” käsittävän ”landgoedin”, ei voida kuitenkaan katsoa olevan tilanteessa, joka on objektiivisesti arvioituna rinnastettavissa sellaisen verovelvollisen tilanteeseen, joka aikoo – kuten pääasiassa – lahjoittaa toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevan alueen, vaikka viimeksi mainitulla alueella on viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa sovellettavan lainsäädännön nojalla suojeltuja rakennuksia. Pääasiassa kyseessä olevalla verotuksellisella edulla pyritään nimittäin säilyttämään tiettyjen kansalliseen kulttuurihistorialliseen perintöön kuuluvien alueiden koskemattomuus, ja tästä jälkimmäisessä tilanteessa olevalle verovelvolliselle aiheutuva haitta kuuluu näin ollen erottamattomasti Alankomaiden lainsäätäjän tavoittelemaan päämäärään.

28 Kuten tänään annetun tuomion X (C-87/13) 33 kohdassa on todettu, asia olisi toisin vain siinä tapauksessa, että tällainen verovelvollinen osoittaisi, että vaikka kiinteistö sijaitsee muun valtion kuin Alankomaiden kuningaskunnan alueella, se on kuitenkin Alankomaiden kulttuurihistoriallisen perinnön osa, ja että kiinteistö voi tämän seikan perusteella olla sen Alankomaiden ulkopuolella sijaitsemisesta huolimatta luonnonperintölaissa tarkoitettun suojelun kohteena.

29 Edellä esitetyn perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tiettyihin kiinteistöihin, joita suojellaan sen takia, että ne kuuluvat kansalliseen kulttuurihistorialliseen perintöön, liittyvää lahjaveroa koskeva vapautus koskee ainoastaan niitä näistä kiinteistöistä, jotka sijaitsevat kyseisen jäsenvaltion alueella, kunhan tätä vapautusta ei ole suljettu pois niiden kiinteistöjen osalta, jotka voivat kuulua kyseisen jäsenvaltion kulttuurihistorialliseen perintöön siitä huolimatta, että ne sijaitsevat toisen valtion alueella.

Oikeudenkäyntikulut

30 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tiettyihin kiinteistöihin, joita suojellaan sen takia, että ne kuuluvat kansalliseen kulttuurihistorialliseen perintöön, liittyvää lahjaveroa koskeva vapautus koskee ainoastaan niitä näistä kiinteistöistä, jotka sijaitsevat kyseisen jäsenvaltion alueella, kunhan tätä vapautusta ei ole suljettu pois niiden kiinteistöjen osalta, jotka voivat kuulua kyseisen jäsenvaltion kulttuurihistorialliseen perintöön siitä huolimatta, että ne sijaitsevat toisen valtion alueella.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.